

Det næste almindelige Spørgsmaal ved Anvendelsen af § 3 er, hvorvidt der foruden de i Lovens § 7 nævnte Indtægter, som udtrykkelig ere undtagne fra Reglen i § 3, kunne fremtræde andre deslige Indtægter, der ikke paa en saadan Maade kunne henføres under Lønning i Embeder eller offentlige Bestillinger, at § 3 derpaa kan finde Anvendelse.

Afgjørelsen heraf vil naturligviis bero paa Bestaffenheden af de i de enkelte Tilfælde forekommende Indtægter, hvorom fuldstændig Oplysning først vil foreligge, naar de specielle Opgiver om hver Enkeltts Biindtægter, som Dvæsturen vil have at tilvejebringe, ere fremkomne.

Imidlertid troer Ministeriet til Billedning ved Forstaaelsen af Loven i dette Punkt allerede her foreløbig at burde meddele nogle deels almindeligere, deels speciellere Bemærkninger.

§ 3 nævner udtrykkelig kun „Embeder og offentlige Bestillinger“ og betegner, som det synes med Flid, de Indtægter, med Hensyn til hvilke Udfortningen skal ske, med Udtrykket „Lønning“, hvilket efter den Anvendelse, Ordet har faaet i Lovgivnings sproget ved de senere „Lønningslove, umiskjendeligt antyder, at der nærmest er tænkt paa egentlige Gager, der give Pensjonsberettigelse, i Modsatning til blotte Honorarer eller Bederlag for Forretninger eller Arbeide, hvormed en sliq Berettigelse ikke er forbunden. Paa den anden Side ere i Lovens § 7 enkelte saadanne Indtægter udtrykkelig undtagne fra den almindelige Regel i § 3, som i Lovens § 10 ere særlig stemplede som Honorarer, saa at Honorarer, alene som saadanne, ikke kunne siges at være undtagne fra Reglen i § 3. Herved begrundes uagtelig en ikke ringe Tvivl om, hvilken Udstrækning Bestemmelserne i § 3 skulle gives og om Sæns Anvendelse efter det Bemærkede kan indskrænkes til egentlige Lønninger. Men efter den Tanke, som baade Udtrykkene i Paragraphen og Anden i det Hele, der gaaer igjennem Loven, tilfiger at underlægge Bestemmelsen i § 3, ligesom ogsaa i Henhold til de Udtalelser, der om Paragraphens Forstaaelse fandt Sted ved Lovens Vedtagelse af Rigsdagen, vil Ministeriet være tilbøjeligt til at antage som almindelig Regel og troer uden Betænkelighed at turde gaae ud fra, at i det Hele de Biindtægter, der ikke have Charakter af Gage eller Lønning, ere undtagne fra Forfristen i § 3, eller at i ethvert Fald Paragraphens Anvendelse paa dem maa forbeholdes den nærmere Afgjørelse, som forudsættes ved Paragraphens sidste Punktum.

Efter denne Betragtningssmaade antager Ministeriet, at § 3 bliver uanvendelig paa de Godtgjørelser, der ere forenede med offentlige Hverv, som Rigsraad, Rigsdagsmand, Statsrevisor. Med Hensyn til de med Communalstillingen forbundne Indtægter vil Spørgsmaalets Afgjørelse beroe paa, hvorledes og med hvilke Rettigheder Indtægten er den Paagældende tillagt, i hvilken Henseende de fornødne nærmere Oplysninger maae afventes, forinden Bestemmelse kan tages.

§ 4.

Tjenestetiden bliver at regne fra den Paagældendes første Ansættelse i normeret Lærer (Professor, Lector, Docent) Plads ved Universitetet.

Vel var der i det af Ministeriet Rigsdagen forelagte Lovudkast, overeensstemmende med det derom i Universitetscomitees Betænkningen indeholdte Forslag, optaget den Bestemmelse, at ved Beregningen af en Professors Tjenestetid skulde den, hvem der var tillagt Anciennitet foran en Anden, der tidligere var udnævnt til Professor, betragtes som beskiftet til Professor samtidig med denne Sidstnævnte.

Da denne Regel — efter udtrykkelig Dmtale i den Betænkning, som blev afgiven af det til Lovens Behandling af Folkethinget nedsatte Udvalg — er ubeladt af Loven, er det en Selvsølge, at den ikke kan bringes til Anvendelse. Altsaa vil til Exempel Professor Grams